

Arrest

**nr. 259 491 van 23 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2020 waarbij de verzoeken om internationale bescherming onderzocht en behandeld worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij de

verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek wordt geweigerd (en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd). Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen opgeeft om zijn land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt - rekening houdende met de vereiste voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het statuut van internationale bescherming -, kan zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd worden en als kennelijk ongegrond worden beschouwd. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. Verzoekers tonen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerleggen noch ontkrachten.

3.1. De commissaris-generaal verwijst naar de vrees bij terugkeer naar Albanië voor verzoeker zijn schoonvader omwille van de relatie van verzoekers en een conflict tussen hem en de vader van verzoeker in het verleden, en hij stelt vast dat de aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. De commissaris-generaal motiveert op goede gronden dat het conflict met de vader van verzoekster immers louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard is, en dat verzoeker in dit verband verklaarde dat het conflict met de vader van verzoekster louter ingegeven wordt door een grondconflict tussen hem en verzoekers vader uit het verleden en doordat verzoeker een relatie heeft met J.

Verzoekers zetten in hun verzoekschrift uiteen dat zij in Albanië het slachtoffer vrees te worden van eerwraak daar zij zonder toestemming in het geheim een relatie zijn begonnen en hierbij de familie-eer hebben geschonden. Zij menen dat de oude vete ingevolge het grondconflict in combinatie met hun vlucht uit Albanië de woede van de familie van verzoekster nog groter maakte. Zij geven tevens onder meer aan dat hun verklaringen eerlijk waren, zij in de oprechte overtuiging verkeerden dat een vertrek uit Albanië de enige optie was voor hun veiligheid en nemen het standpunt in dat de verklaringen op zich niet in vraag worden gesteld. Door hun verklaringen te herhalen en aan te geven dat hun problemen geringschat en hun moeilijkheden fout ingeschat worden, kunnen verzoekers echter de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers' problemen "geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging." niet aan het wankelen brengen. De commissaris-generaal verduidelijkt hierbij op goede gronden: "Het conflict met de vader van uw partner is immers louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard. In dit verband verklaarde u dat het conflict met de vader van uw partner louter ingegeven wordt door een grondconflict tussen hem en uw vader uit het verleden en omdat u een relatie heeft met J." Door hun algemeen betoog en door in wezen aan te geven het niet eens te zijn, kunnen verzoekers hier geen ander licht op werpen.

3.2. De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hun aangehaalde problemen met de vader van verzoekster – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal stelt met verwijzing naar verzoekers' verklaringen vast: "U, uw partner noch uw familie hebben immers in Albanië ooit de politie gecontacteerd naar aanleiding van deze problemen (CGVS, p. 11 / CGVS J, p. 13). U verklaarde dat u dit niet deed omdat het de vader van uw partner was en hij kennissen bij de politie had waardoor zij niet tegen hem zouden optreden (CGVS, p. 7, 11)." Tevens stelt de commissaris-generaal op gemotiveerde wijze vast dat verzoekers er niet in slagen hun handelen te rechtvaardigen en hij stipt terecht aan dat het net de bedoeling is van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. De commissaris-generaal motiveert op pertinente wijze: "Het loutere feit dat de vader van uw partner kennissen bij de politie heeft (CGVS, p. 7), volstaat niet om te besluiten dat hij deze ook in uw nadeel kan manipuleren. Evenmin kon u concreet aangeven hoe L. K. een jeugdvriend van de partner van uw vader en een crimineel, in staat zou zijn de autoriteiten te beïnvloeden opdat uw beschermingsmogelijkheden gecompromitteerd zouden worden (CGVS, p. 14-15). Uw partner – die noch concrete namen of functies kon geven van de kennissen van haar vader bij de politie (CGVS J., p. 13) -, verklaarde dat haar vader in het verleden omwille van conflicten met anderen nooit naar de gevangenis had moeten gaan. Zij kon deze conflicten echter niet concreet maken. Bovendien gaf zij toe dat niemand hem ooit had aangegeven (CGVS J., p. 13). Haar gevraagd naar of het mogelijk was de eventuele invloed van haar vader bij de politie aan te kaarten bij een hogere autoriteit, stelde zij dat haar vader aanklagen de situatie enkel erger zou maken (CGVS J.,

p. 14). Opnieuw dient er dan ook op gewezen te worden dat deze uitleg geenszins voldoende is om jullie nalaten te rechtvaardigen.” en de commissaris-generaal zet verder uiteen dat bovendien uit de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

Verzoekers poneren dat de bescherming door de Albanese autoriteiten tegen verdere represailles vanwege verzoeksters vader louter theoretisch en nooit afdoende zijn, en dat de lokale autoriteiten hen in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen omdat de autoriteiten in Albanië weinig of geen vat hebben op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen. Zij menen dat een permanent gevoel van onveiligheid in hun hoofde zal blijven bestaan, zij niet meer terug kunnen keren waarbij zij aangeven dat verzoekster intussen bevallen is en dat onvoldoende rekening werd gehouden met de dagelijkse realiteit ter plaatse. Zij verwijzen verder naar de door hen afgelegde verklaringen. De Raad stelt echter vast dat verzoekers hun betoog waarin zij telkenmale voorhouden dat de autoriteiten niet in staat zullen zijn om hen voldoende bescherming te bieden en waarin zij de motieven – op algemene wijze – brandmerken als vaag, abstract en theoretisch, berusten op speculatie. Zij ontkennen immers niet, laat staan dat zij weerleggen, dat zijzelf geen enkele concrete poging tot het bekomen van hulp ondernomen hebben voor de thans aangehaalde problemen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming.

Verzoekers geven dan ook een beperkte lezing van de motieven en kunnen zich niet verschuilen achter hun afgelegde verklaringen, noch achter algemene stellingen dat de initiatieven en het optreden van de overheden onvoldoende zou zijn. Verzoekers nemen de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel, doch het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen voor de thans aangehaalde problemen. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbinde in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Verzoekers maken geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoekers trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slagen er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Verzoekers tonen niet in concreto aan en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad voegt nog toe dat de verwijzing naar algemene informatie, zoals verzoekers doen in hun verzoekschrift, niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

3.3. Waar verzoekers betogen dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet lichten zij niet in concreto toe, laat staan dat zij aannemelijk maken dat zij een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet. Verzoekers voeren immers een algemeen betoog met verwijzing naar hun verklaringen en “evidente redenen” waarom zij niet meer kunnen terugkeren naar Albanië alwaar zij geen normaal leven zouden kunnen leiden. De Raad verwijst dan ook voor zo ver als nodig naar het hogerstaande waar genoegzaam wordt uiteengezet om welke redenen verzoekers’ relaas niet kan worden aanvaard. Verzoekers brengen de vaststellingen van de commissaris-generaal niet aan het wankelen en zij brengen geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

4. *Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 maart 2021, voeren verzoekende partijen aan dat zij slachtoffer zijn van een eerwraak en het risico zeer groot is. Verzoekende partij wijzen erop dat in wezen de eerwraak niet betwist wordt. Zij menen dat zij geen beroep kunnen doen op hulp en bescherming van de Albanese autoriteiten mede gelet op de corruptie bij de Albanese politie.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met voormeld betoog ter zitting niet verder komen dan het louter en beknopt en algemeen herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten.

Zij gaan evenwel niet in het minst *in concreto* in op en laten also dan ook geheel na een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband eerder concreet in de beschikking werd vastgesteld en gemotiveerd, met name:

"Verzoekers zetten in hun verzoekschrift uiteen dat zij in Albanië het slachtoffer vrezen te worden van eerwraak daar zij zonder toestemming in het geheim een relatie zijn begonnen en hierbij de familie-eer hebben geschonden. Zij menen dat de oude vete ingevolge het grondconflict in combinatie met hun vlucht uit Albanië de woede van de familie van verzoekster nog groter maakte. Zij geven tevens onder meer aan dat hun verklaringen eerlijk waren, zij in de oprechte overtuiging verkeerden dat een vertrek uit Albanië de enige optie was voor hun veiligheid en nemen het standpunt in dat de verklaringen op zich niet in vraag worden gesteld. Door hun verklaringen te herhalen en aan te geven dat hun problemen geringschat en hun moeilijkheden fout ingeschat worden, kunnen verzoekers echter de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers' problemen "geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging." niet aan het wankelen brengen. De commissaris-generaal verduidelijkt hierbij op goede gronden: "Het conflict met de vader van uw partner

is immers louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard. In dit verband verklaarde u dat het conflict met de vader van uw partner louter ingegeven wordt door een grondconflict tussen hem en uw vader uit het verleden en omdat u een relatie heeft met J.” Door hun algemeen betoog en door in wezen aan te geven het niet eens te zijn, kunnen verzoekers hier geen ander licht op werpen.

3.2. De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hun aangehaalde problemen met de vader van verzoekster – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal stelt met verwijzing naar verzoekers' verklaringen vast: “U, uw partner noch uw familie hebben immers in Albanië ooit de politie gecontacteerd naar aanleiding van deze problemen (CGVS, p. 11 / CGVS J, p. 13). U verklaarde dat u dit niet deed omdat het de vader van uw partner was en hij kennissen bij de politie had waardoor zij niet tegen hem zouden optreden (CGVS, p. 7, 11).” Tevens stelt de commissaris-generaal op gemotiveerde wijze vast dat verzoekers er niet in slagen hun handelen te rechtvaardigen en hij stipt terecht aan dat het net de bedoeling is van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. De commissaris-generaal motiveert op pertinente wijze: “Het loutere feit dat de vader van uw partner kennissen bij de politie heeft (CGVS, p. 7), volstaat niet om te besluiten dat hij deze ook in uw nadeel kan manipuleren. Evenmin kon u concreet aangeven hoe L. K. een jeugdvriend van de partner van uw vader en een crimineel, in staat zou zijn de autoriteiten te beïnvloeden opdat uw beschermingsmogelijkheden gecompromitteerd zouden worden (CGVS, p. 14-15). Uw partner – die noch concrete namen of functies kon geven van de kennissen van haar vader bij de politie (CGVS J., p. 13) -, verklaarde dat haar vader in het verleden omwille van conflicten met anderen nooit naar de gevangenis had moeten gaan. Zij kon deze conflicten echter niet concreet maken. Bovendien gaf zij toe dat niemand hem ooit had aangegeven (CGVS J., p. 13). Haar gevraagd naar of het mogelijk was de eventuele invloed van haar vader bij de politie aan te kaarten bij een hogere autoriteit, stelde zij dat haar vader aanklagen de situatie enkel erger zou maken (CGVS J., p. 14). Opnieuw dient er dan ook op gewezen te worden dat deze uitleg geenszins voldoende is om jullie nalaten te rechtvaardigen.” en de commissaris-generaal zet verder uiteen dat bovendien uit de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

Verzoekers poneren dat de bescherming door de Albanese autoriteiten tegen verdere represailles vanwege verzoeksters vader louter theoretisch en nooit afdoende zijn, en dat de lokale autoriteiten hen in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen omdat de autoriteiten in Albanië weinig of geen vat hebben op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen. Zij menen dat een permanent gevoel van onveiligheid in hun hoofd zal blijven bestaan, zij niet meer terug kunnen keren waarbij zij aangeven dat verzoekster intussen bevallen is en dat onvoldoende rekening werd gehouden met de dagelijkse realiteit ter plaatse. Zij verwijzen verder naar de door hen afgelegde verklaringen. De Raad stelt echter vast dat verzoekers hun betoog waarin zij telkenmale voorhouden dat de autoriteiten niet in staat zullen zijn om hen voldoende bescherming te bieden en waarin zij de motieven – op algemene wijze – brandmerken als vaag, abstract en theoretisch, berusten op speculatie. Zij ontkennen immers niet, laat staan dat zij weerleggen, dat zijzelf geen enkele concrete poging tot het bekomen van hulp ondernomen hebben voor de thans aangehaalde problemen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming.

Verzoekers geven dan ook een beperkte lezing van de motieven en kunnen zich niet verschuilen achter hun afgelegde verklaringen, noch achter algemene stellingen dat de initiatieven en het optreden van de overheden onvoldoende zou zijn. Verzoekers nemen de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel, doch het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken,

berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen voor de thans aangehaalde problemen. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Verzoekers maken geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoekers trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slagen er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Verzoekers tonen niet in concreto aan en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad voegt nog toe dat de verwijzing naar algemene informatie, zoals verzoekers doen in hun verzoekschrift, niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X)."

Verzoekende partijen brengen aldus geen concrete en valabele argumenten bij die voormelde en de overige in de beschikking van 15 maart 2021 opgenomen gronden in een ander daglicht kunnen plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS